

Divný příběh

Kdysi jsem s velkým očekáváním přijala pozvání na čaj. Jasně, každý jsme někdy přijali pozvání na čaj a možná se i těšili na chvíli poklidného klábosení s někým milým. Pozvání, o kterém teď píšuneni ale úplně obyčejné. Pozvala mne totiž sportovní hvězda. Nadmíru talentovaná olympionička, která navíc projevuje i výtvarné a literární nadání. Žena, které si nesmírně vážím už proto, že nemá na růžích ustláno. Žádný úspěch v životě vám neumožní zapomenout, že žijete s těžkým handicapem, že vás zrazují milovaní lidé, že jste, přes všechny medaile a ovace těžce omezení v tom, co byste chtěli a mohli dělat, ale na co není společnost kolem vás připravená.

Žena, o které je řeč, je krásná, statečná, inteligentní a dnes už zformovaná dobrými i horšími zkušenostmi natolik, že dokáže nejen samostatně žít, vychovávat dítě, ale nacházet a využít všechny možnosti seberealizace. Skoro by se chtělo říci, že jí život zformoval do nepohody. Moje návštěva předčila má očekávání, našla jsem model slušného a statečného člověka, kterému k dokonalosti chybí jen tělesné zdraví, ale i to je věc, s kterou se má hostitelka zdánlivě dobře srovnala. Jenže – a ono je vždycky nějaké „jenže“ – mi vyprávěla příhodu, kterou se pokusím reprodukovat co možná nejvěrněji:

„Když mě zklamali všichni, na které jsem spoléhala, když skončila má kariéra vrcholového sportovce, odjela jsem do střední Afriky, abych uprostřed džungle a obyčejných prostých lidí opět našla samu sebe. Samozřejmě, musela jsem se tam poprat s mnohým nepohodlím a možná i nebezpečím, protože džungle opravdu není pro člověka s handicapem nijak přívětivá. Nicméně, vrátila jsem se v pořádku. Před svým návratem jsem ale byla pozvána ke kmenovému šamanovi, který mi chtěl pomoci, abych byla zase zdravá a zcela soběstačná. Myslela jsem, že mi dá nějaké byliny nebo amulety, a tak trochu jsem doufala v zázrak. Šaman mi položil ruku na čelo a byl skoro pořád zticha, až jsem z toho začala být nervózní. Nic se nedělo, stála jsem uprostřed chýše, kde to moc nevonělo, ani šaman moc nevoněl, a hlavně, nic se nedělo. Jen měl tu ruku na mém čele a občas něco úplně tiše zamumlal. Nakonec mi pokynul, že je jako konec audience a něco říkal, což mi přeložil můj průvodce do angličtiny. Šamanova řeč byla o tom, že můj otec musí koupit mladou krávu a celou ji spálit na ohni. Tím bude kletba mojí nemoci vykoupena a já se uzdravím. Když jsem přijela zpátky domů, promluvila jsem si s mým tátou. Řekla jsem mu, že když nekoupí mladou krávu a nespálí ji jako oběť na ohni, že se nemohu uzdravit. Táta se nejdřív smál, pak se nepřičetně rozčilil a křičel na mě něco v tom smyslu, že není možné, aby inteligentní ženská jako já, věřila takovým šíleným pověrám a šarlatánství. Byla jsem hrozně zklamaná, úplně mě šokovalo, že můj milovaný a milující táta pro mne nechce udělat, co šaman považoval za nanejvýš důležité. Od té doby kolem sebe s tátou chodíme jako naštvaní psi. On se bojí, že já znovu vystartuji s tou krávou a já se bojím, že on vystartuje s přednáškami o pověrách. Máme teď k sobě hrozně daleko tím spíš, že i fyzicky bydlíme každý docela jinde. Tak tohle mě moc mrzí, ale nevím, jak by se to dalo změnit. Je jasné, že táta tu krávu neobětuje a já se neuzdravím, což mu nemohu odpustit.“

Příběh mě zaujal, takové věci se denně nestávají. Chvíli jsem se modlila, abych té ženě dovedla dát naději, ale pak jsme to nějak zamluvily. Chápala jsem její pocit křivdy a snažila se dát najevo svou účast, ale cítila jsem, že ona potřebuje mnohem víc. Bylo zřejmé, jak moc jí chybí láska a porozumění. . A v tom mě to napadlo: „Víte, že kromě fyzického otce, máte i otce v Bohu, který stvořil z lásky k nám celý svět a pak se přišel obětovat v Ježíši, abychom my lidé pokažení hříchem, s ním mohli žít po celou věčnost? Díky jeho oběti na kříži jsme nejen zbaveni hříchu, ale také nemocí a všemožné nouze. Vy nemusíte spoléhat na svého biologického tatínka. Ten šaman to myslel vážně, že za váš život a zdraví musí otec přinést oběť živého zvířete. Bůh to ale udělal již dávno, před dvěma tisíci lety obětoval z lásky k lidem sám sebe ve svém Synu., Na vás je, abyste uvěřila, že ta oběť je jedinečná a zcela postačující, a že ji můžete přijmout pro sebe, protože jste také jeho dítě.“

Mladá žena chvíli zdvořile naslouchala, ale nakonec se rozzlobila. Mluvila o náboženských dogmatech, o tom, jak se církev zaprodala svým mocenským zájmům, o vší nespravedlnosti, které se křesťané dopouštějí a vždycky dopouštěli vůči ostatním náboženstvím, o morální nehoráznosti, za kterou považuje povýšení lidské oběti na úroveň smyslu života. Nebyla k zastavení, bylo v ní tolik křivdy, tolik neodpuštění, že mi vlastně už nedala příležitost jakékoliv obhajoby nebo vysvětlení. Odešla jsem smutná. Bylo mi líto nejen těch hezkých chvil, které jsem pokazila, ale hlavně té ženy, která tak silně touží po uzdravení i projevu otcovské lásky, a nemůže pro to nic udělat.

Vyšla jsem z domu, venku foukal vítr a bylo mi zima. Byla jsem odmítnuta, už mi nikdy nezavolá, nikdy mě nepozve. Jak se asi cítíš, Bože, když se k Tobě chováme stejně odmítavě? Když obět' Tvého Syna srovnáváme se zápalnou obětí zvířete, které si můžeme koupit za peníze a naložit s ním podle svého uvážení? A tak mě nenapadá nic lepšího než – odpusť nám naše viny a zbav nás nevědomosti, která Tě znovu křížuje...

Delicie Nerková 2005